

vender se je tukaj pokazalo drugače. Ali zopet sodim, da bi ta slučaj utegnil biti jedini, v katerem je proti Šafaříku obveljalo Janežičevo mnénje, povedano v „Pregledu slovenskega slovstva,“ kateri je bil natisnen 1854. l. v njega slovnici.

Fr. Levstik.

Javno predavanje osnovali so v korist Mandelčevemu spomeniku gg. dr. Ivan Tavčar, dr. V. Zarnik in Ivan Hribar v ljubljanski čitalnici. Dne 19. marcija govoril je g. dr. Tavčar o poezijah Simona Jenka; dne 26. marcija g. dr. Zarnik o svojem potovanji od Pontebe do Vezuva in dne 2. aprila g. Hribar o Puškinu in njegovih poezijah.

V zabarnem in literarnem klubu Ljubljanskem govorili so zadnje tedne: g. Železnikar o nekem zanimljivem kazenskem dogodku na južnem Štajerskem; g. Potočnik o poljskih razmerah po Galiciji l. 1863.; g. Hribar o Puškinu in o Koseskega prevodih Puškinovih poezij; g. Šubic o kranjskih prirodoписcih Skopoliji in Plemli; g. Bežek jeden večer o Madagaskarcih in drug večer o Turgenjevu in njega spisih.

Dr. Alojzij Vojteh Šembera †, profesor českega jezika in česke književnosti na vseučilišči dunajskem, c. kr. ministerski tajnik in urednik českega državnega zakonika, znamenit učenjak in pisatelj česki, umrl je 23. marcija na Dunaji. Porojen je bil Šembera 21. marcija 1807. leta v Visokem Mytu na Českem; gimnazijo je dovršil v Litomyšlu, modroslovne in pravoslovne studije v Pragi. Potem je služil najprej za avskultanta pri magistratu brnskem, potem za profesorja na stanovski akademiji v Olomuci in v Brni, od koder je bil l. 1848. poklican za učitelja českemu jeziku na vseučilišči dunajskem. Od leta 1857. dalje uredoval je tudi državnega zakonika česko izdavo. Šembera bil je jako rodoviten pisatelj česki. V svojih mladih letih pisal je v mnogo časopisov českich, pozneje je izdal več znamenitih zgodovinskih in krajepisnih monografij. Izmed najznamenitejših knjig njegovih so te: Vpad Mongolov v Moravsko (1841), Slovani v Dolnji Avstriji (1844), Ortografija Husova (1857), Zgodovina českega jezika in česke literature (1858, tretje izdanje 1869), Zapadni Slovani v praveku (1868). V novejšem času dal je na svetlo dve knjigi, v katerih je pobijal pristnost rokopisa Kraljedvorskega ter se z njimi zapletel v hud literaren boj, ki je pospešil smrt slavnega moža.

Preširnov napis, ki se nahaja na velikem zvonu pri Sv. Joštu in katerega je v „Slov.“ lani objavil g. Žlogar in za njim „Ljublj. Zvon“ (I. 2. 127), bil je prvič natisnen že v H. Costovih „Reiseerinnerungen aus Krain“ (Laibach 1848, pag. 246). A ta knjiga ne pripoveduje, čegav je napis. G. Žlogarju gre zasluga, da je korenito dokazal, da je napis res Preširnov.

Ali so Slovenci zares Hrvatje? Znano je, da je Starčevićeva stranka v Hrvatski Slovence že davno za „planinske Hrvate“ proglasila po gaslu „Hrvati svi i svuda.“ Ta nauk se je na Hrvatskem že popolnoma udomačil in prvi broj mesečnika „Kroatische Revue“ piše na str. 57., da se je „še v XVI. stoletji v Ljubljani hrvatski govorilo in da so l. 1559. našega Trubarja uradno za Hrvata oklicali.“ Proti tej trditvi so brezuspešni vsi zgodovinski dokazi in glasovi vseh narodopisnih avtoritet. Kadar jim te navajaš, naredé se Hrvatje gluhi in slepi ter ti k večjemu odgovarjajo, da so vsi učenjaki, na čelu jim prof. Miklošič, nasprotniki Hrvatom in da kot tujci niso sposobni soditi o hrvatskih razmerah.